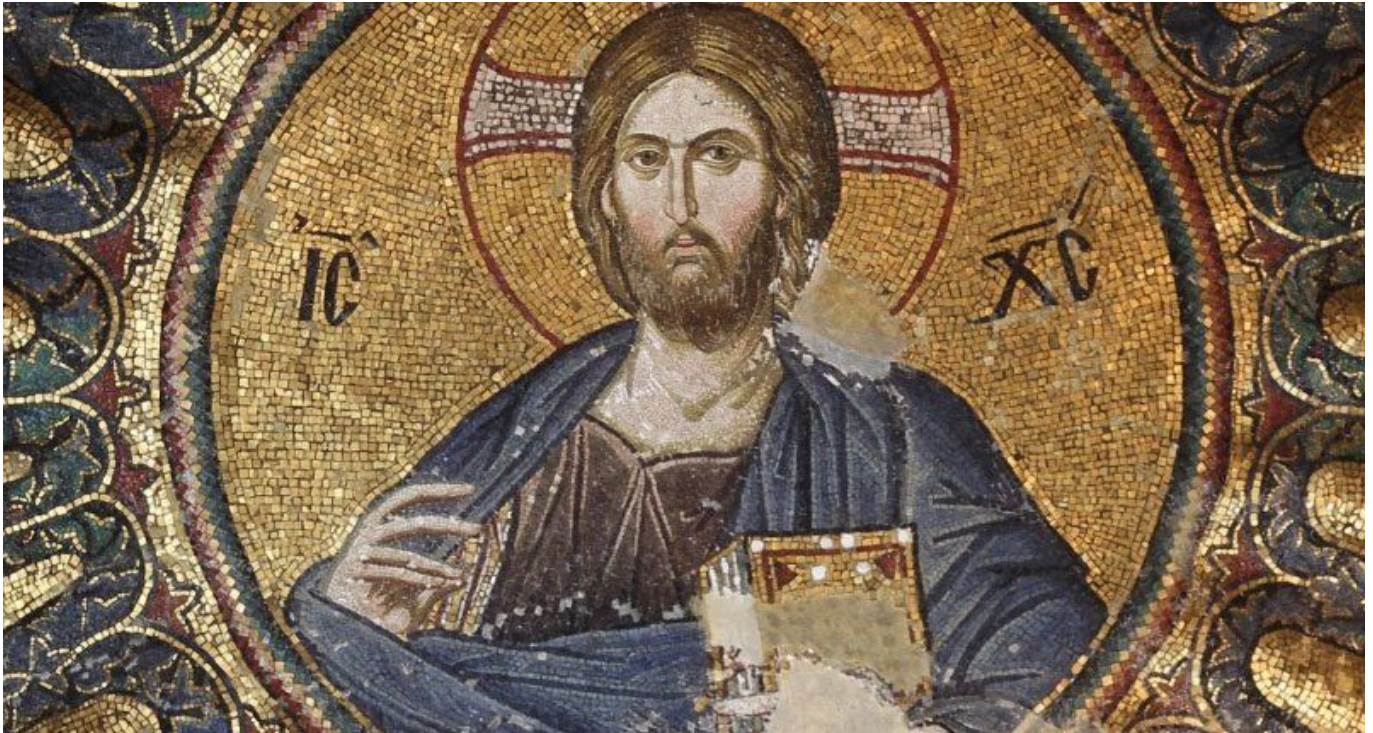

“Όποιος αγαπάει τον πατέρα του ή τη μάνα του παραπάνω από μένα, δεν είναι άξιος για μαθητής μου”

/ Γνώμες

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Σε κάθε εποχή, όπως και στη δική μας, υπάρχουν αυτοί που είναι ευχαριστημένοι με το να ενδιαφέρονται και ν' αγαπούν τους συγγενείς, τους γονείς, την ή το σύζυγο και τα παιδιά τους. Η ζωή τους σμικραίνει στο μικρόκοσμό τους και θεωρούν ότι εκπληρώνουν το λόγο της ύπαρξής τους με το να προσπαθούν μόνο για τους κατά σάρκαν οικείους τους.

Όμως, υπάρχουν κι αυτοί που, πέρα από τη φυσική αγάπη στους οικείους τους, που την υπαγορεύει η βιολογική αναγκαιότητα, διευρύνουν τους ορίζοντες της καρδιάς τους κι ενδιαφέρονται και για άλλους ανθρώπους, προσφέροντας χρόνο και κόπο γι' αυτούς, συμπάσχοντες και συγχαίροντες ανάλογα με τις ανάγκες τους.

Υπάρχουν επίσης κι αυτοί που ο Χριστός γίνεται ο μεγάλος έρωτας της ζωής τους, ακούγοντας μες την καρδιά τους τον απόλυτο και ξεκάθαρο λόγο Του: «Όποιος αγαπάει τον πατέρα του ή τη μάνα του παραπάνω από μένα, δεν είναι άξιος για

μαθητής μου. Κι όποιος αγαπάει το γιό του ή τη θυγατέρα του παραπάνω από μένα, δεν είναι άξιος για μαθητής μου. Επίσης, όποιος δεν παίρνει το σταυρό του και δεν με ακολουθεί, δεν είναι άξιος για μαθητής μου. Όποιος προσπαθήσει να σώσει τη ζωή του θα τη χάσει, κι όποιος χάσει τη ζωή του για μένα, θα τη σώσει». (Ματθ.10,37-39).

Αλήθεια, ποιος θα τολμούσε να μιλήσει τόσο ξεκάθαρα και να καλέσει με τόσο απόλυτο τρόπο να Τον ακολουθήσουν, αν δεν ήταν Θεός; Και ποιος άνθρωπος θα το έκαμνε να Τον ακολουθήσει, αν αυτός που τον καλεί ήταν μια ιδέα κι όχι πρόσωπο;

Η θεοποίηση ενός ή περισσότερων προσώπων υπάρχει μέσα μας στο ποσοστό που μπαίνουν στο κέντρο της καρδιάς μας, γίνονται η μεγάλη και πρώτη μας αγάπη. Για να είναι κανείς μαθητής του Χριστού, καθώς ο ίδιος μας λέει, θα πρέπει Εκείνος να είναι το κέντρο της καρδιάς του, η μεγάλη και πρώτη του αγάπη, είτε είναι οικογενειάρχης είτε όχι.

Η εκκοσμίκευση μας ως χριστιανών και η επιθυμία μας για μια συμβατική πνευματική ζωή, εύκολα θα μας οδηγούσε στο να Του πούμε: «σκληρός ο λόγος Σου. Ποιος μπορεί να τον εφαρμόσει;»

Η Κυριακή των Αγίων Πάντων, μετά την «τελευταία και μεγάλη εορτή της Πεντηκοστής», αποκαλύπτει στην πεζότητα τού είναι μας τα εκατομμύρια αυτών που εφάρμοσαν το λόγο Του και Τον ακολούθησαν στην προσωπική τους ζωή, αγαπώντας Τον πάνω απ' όλους, θέτοντάς τους μετά απ' Αυτόν. Κι ακόμα, πως αρκεί ο άνθρωπος να θέλει στο βάθος της ύπαρξής του, για να ενεργοποιηθεί η δύναμη του Αγίου Πνεύματος, ώστε να φέρει στον αδύναμο άνθρωπο τη Χάρη που «τα ασθενή θεραπεύει και τα ελλείποντα αναπληρεί».

Το να ζητά ο Χριστός, ως Θεάνθρωπος, να είναι η μεγάλη μας αγάπη, δεν είναι απαίτηση για αύξηση οπαδών, αλλά κλήση για αιώνια Ζωή, που νικά τη φθορά και το θάνατο. Είναι παρατηρημένο πως η απολυτοποίηση της οποιας αγάπης ανθρώπου καταλήγει σε απογοήτευση, γιατί εκφράζει κρυμμένη θεοποίησή του. Η απολυτοποίηση όμως της Θεϊκής αγάπης θέτει τα πράγματα στη φυσιολογική τους κατάσταση, ενώνει την καρδιά με το Χριστό και μέσω Αυτού και δι' Αυτού με όλους τους ανθρώπους, τους εγγύς και τους μακράν κι άρα εμπειρία ζωής αιωνίου.

Πρώτη δημοσίευση: isagiastriados.com